

1830

ONS JUBELJAAR

1930

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

15 OCTOBER 1930

No. 20

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

— OPGERICHT IN 1896 —

Dwalingspaddestoelen groeien snel, maar ze putten hare levenskracht uit,
terwijl de Waarheid voortleeft.

William George Jordan, The Power of Truth.

DAAR MOET HET HEEN.

Dr. JOHN A. WIDTSONE,

President der Europeesche Zending.

Volgens een verslag van het „Instituut voor maatschappelijke en godsdienstige onderzoekingen” heeft de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de laatste twintig jaren het aantal harer leden meer dan verdubbeld. Van de honderden der godsdienstige gemeenschappen en Kerken zijn gedurende dezen tijd slechts nog drie in dezelfde verhouding gegroeid. Hieronder bevindt zich geen enkele der oudere Kerken.

Ook Dr. Luther C. Fry, de samensteller van het studiebericht „De Vereenigde Staten dragen zorg voor hare Kerken”, wijst op het kenmerkende feit, dat in dit verlichte tijdperk van groeiende kennis de z.g. jongere kerken, als bijvoorbeeld die van de Heiligen der Laatste Dagen, het meest en het vlugste zijn toegenomen. Hij maakt daaruit de gevolgtrekking, dat er zich in het godsdienstig denken der menschen veranderingen van fundamenteelen aard hebben voorgedaan — ten minste in Amerika.

De werkelijke verandering, welke zich heeft voltrokken, bestaat daarin, dat de menschen meer naar waarheid verlangen dan ooit tevoren en dat zij den wensch koesteren deze waarheden voor zich zelf uit te zoeken en te weten. De tijd van het bijgeloof is voorbij.

Ook houdt men op als blind achter de priesters aan te loopen. Een God met een muilband voor wordt hoe langer hoe meer een onmogelijk iets. Er moet iets worden gevonden hetgeen beter met het menschelijk verstand in overeenstemming is.

De menschen kunnen de boodschap der Laatste Dagen begrijpen. Het is duidelijk en in overeenstemming met het verstand, dat het Evangelie beteekenis heeft voor dit leven en voor het toekomstige leven. De wet van oorzaak en gevolg, van gelijke kracht in de geestelijke sfeer als in de stoffelijke wereld, maakt de godsdienst aannemelijk. Het versterkt het zelf-respect te weten het recht van de vrije keus te hebben uit eeuwige wetten. Het besef, dat alle menschen kinderen Gods zijn en dus broeders en zusters, wijst nieuwe banen aan de pogingen der menschen tot het verbeteren der verhoudingen en toestanden op aarde en geeft aan de menschheid nieuwen moed. En een Kerk, welke met goddelijke volmacht spreekt en tegelijker tijd staat op den grondslag van algemeen medezeggenschap, bevredigt geest en gemoed.

De vastgestelde feiten en de daaruit gemaakte gevolgtrekkingen van het hierboven aangehaalde en met zorg uitgewerkte verslag schijnen de richting aan te wijzen van het toekomstig godsdienstig streven der wereld. De Kerken, door menschen gemaakt, hebben gefaald; zij hebben de behoeften der ziel niet kunnen bevredigen. Toch hongert de menschheid naar het Brood des Levens en zoekt dus haar voedsel ergens anders. Zekere en te bewijzen kennis moet een einde maken aan de verwarring, en zorgen voor een geestelijk herleven.

Iets, wat het meest opvalt bij het doorlezen der statistiek, is de groei der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ten spijt van het bittere en niet-eindigende vervolgen van nu en vroeger. De geschiedenis der menschen bewijst, dat slechts de Waarheid zulk een levenskracht bezit.

Niet het groote aantal vormt de waarheid, waarheid blijft waarheid, ook wanneer ze door niemand wordt aangenomen; en de waarheid zal ten slotte overwinnen, want zij is het eenige, wat niet kan verwoest worden.

De Heiligen der Laatste Dagen zien rustig en vol vertrouwen de toekomst tegemoet. Zij zijn van de uiteindelijke overwinning der waarheid overtuigd.

ABONNEMENTSGELDEN.

Als U de abonnementsprijs van „De Ster” reeds betaald hebt, danken wij U. Uw promptheid wordt gewaardeerd. Als U nog niet betaald hebt, verzoeken wij U vriendelijk om afdoening. U doet het zonder uitstel? Dank U!

PRIESTERSCHAPSVERGADERING.

21 October: Heilige roeping, Jesaja 6. 28 October: Open.

HET VIJFDE EVANGELIE.

(Uit Manual for the Priests' Quorums.)

Op een avond bij helderen maneschijn stond een jong meisje op den zuidwesthoek van de „Market” en „Santa Clarastraat” in San Diego, Californië, en sprak over zaken van godsdienstige beteekenis op een rustige, niet aanmatigende wijze. Zij was Mormoonsch zendelinge. Onder hen die stil hielden om een poosje te luisteren was een zeer beduidende uitgever van een der couranten van San Diego.

Een paar dagen later verscheen er in dit dagblad een uitgebreid verslag van deze straatvergadering. Dit verslag was gedrukt onder het opschrift „Van den uitgever” en bevatte onder meer de volgende opmerkingen:

„Jezus bezocht het westelijk halfmond, Amerika, zooals zij zeide, even zoo goed als het oostelijk halfmond, Palestina. Hij kwam hier in het vleesch, evenals op het oostelijk halfmond, en hij sprak met het volk hier, dus met de voorouders der Indianen, op dezelfde nadrukkelijke wijze als wij dit van Hem lezen in Jeruzalem. De Indianen waren toen nog niet bruin, maar later werden ze donker, omdat zij al de dingen, welke God hun geboden had, nalieten te doen.

Zeer zeker is deze gedachte dat Jezus naar dit land (aldus de uitgever in San Diego) is gekomen, wonderbaar schoon.”

Niet alleen, dat de gedachte, dat onze Zaligmaker de voorouders der Amerikaansche Indianen bezocht en zijn Evangelie aan hen predikte, zeer schoon is, maar het is ook de meest hoopgevende gedachte over den Zaligmaker, welke onder de aandacht der moderne wereld kon worden gebracht. Dit idee is de kern van het Boek van Mormon. Is dit idee waarheid? Als het niet zoo is, dan is het Boek van Mormon van begin tot einde bedrog. Maar als de Meester het westelijk halfmond waarlijk bezocht heeft na Zijne opstanding, en aldaar ook Zijn Kerk oprichtte, dan is het Boek van Mormon wáár en dan moet ook alles wat in het Nieuwe Testament over de goddelijkheid van Christus en over zijn glorieuze overwinning op den dood verteld wordt, waar zijn.

Toen onze Heer in Palestina arbeidende was, sprak hij met beslistheid van Zijn plan tot een volk te zullen gaan, hetwelk niet in het Heilige Land woonde. Bij dezelfde gelegenheid als toen Hij over zichzelf sprak als de „Goede Herder”, maakte Hij de volgende beteekenisvolle opmerking: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijne stem hooren, en het zal worden ééne kudde en één herder” (Joh. 10 : 16).

Wie zijn deze andere schapen? Dit is een der lastigste vragen uit den Bijbel. Honderden malen is zij reeds door Bijbel-studenten

gesteld geworden. In de meeste gevallen is men na vele onderzoekingen tot het besluit gekomen, dat de Heidenen (niet-Joden) deze „andere schapen” moeten zijn. Evenwel wordt deze gevolgtrekking niet door andere verklaringen, welke betrekking hebben op de uitgebreidheid van Zijn bediening, bevestigd. Bij een andere gelegenheid zeide Jezus: „Ik ben niet gezonden dan tot de verlorenen schapen van het huis Israëls” (Matth. 15 : 24). Zóó beslist wilde Hij de eerste prediking tot het huis van Israël beperkt zien, dat hij Zijn Apostelen op het gemoed drukte „niet henen te gaan op den weg der heidenen” (Matth. 10 : 5). Eerst ná den dood van onzen Zaligmaker werd het Evangelie officieel aan de heidenen gebracht. De eerste bevelen, die Jezus aan Zijne Apostelen gaf betreffende de uitgebreidheid hunner bediening, overtuigden de Apostelen zóó door en door van de gedachte, dat alléén de Israëlieten waardig waren het Evangelie te ontvangen, dat het noodzakelijk was voor den Heer aan Petrus een visioen te geven, waardoor deze overtuigd werd, dat de vrome heiden Cornelius gerechtigd was de bediening van Petrus te ontvangen. Hier is dus zeer duidelijk vastgelegd, dat de Heidenen niet bedoeld werden met deze „andere schapen”. Bovendien wijzen de aangehaalde teksten er duidelijk op, dat de bedoelde volkeren niet in het Heilige Land wonen. Vandaar de woorden „die van dezen stal niet zijn”. In werkelijkheid bedoelde Jezus: „Deze schapen wonen niet in dit land”. Duidelijker wordt dit nog door Zijn woorden „deze moet ik ook toebrengen.” Dit „toebrengen” geeft aan, dat ze verder weg moesten zijn, niet in de nabijheid. Ook wordt er gezegd, dat deze „andere schapen” de stem van den Zaligmaker „zullen hooren”. Dit wijst ons op een gebeuren in de toekomst. Hier wenschte de Meester dus te verklaren, dat Hij deze „volkeren van veraf” later Zijn leer wilde brengen. Gedurende de persoonlijke bediening van Jezus in Palestina waren er Heidenen (niet-Joden) die Hem hoorden prediken. Wij kunnen dus aannemen, dat deze „andere schapen” tot het huis Israëls behoorden en dat zij in een deel der wereld woonden, veraf van Palestina.

Deze andere schapen nu waren de Nephieten, de voorouders der Amerikaansche Indianen. Zij werden werkelijk door Jezus bezocht en Hij arbeidde onder hen en diende hen. Het verslag van Zijne bediening aldaar staat opgeteekend in het derde Boek van Nephi, een gedeelte van het Boek van Mormon, welk gedeelte dikwijls „het vijfde Evangelie” wordt genoemd. Is dit „vijfde Evangelie” waarachtig? Laat ons tot antwoord de getuigenis lezen van Amerikaansche geschiedschrijvers en oudheidkundigen (archaeologen).

In zijn boek „Native Races” (de Indiaansche rassen), deel 3, bladzijden 272 en 273, vertelt Hubert Howe Bancroft ons van een aantal overleveringen, welke betrekking hebben op een groot persoon, genaamd Quetzalcoatl, waaruit duidelijk blijkt, dat Quetzalcoatl niemand anders was dan Jezus. Volgens deze overleveringen

was deze Quetzalcoatl geboren uit een maagd, Tula genaamd. Niet door verkeer met een man, maar door zijn adem. Hij alleen had een lichaam gelijk de menschen, terwijl de andere goden geen lichaam bezaten. Hij, zegt de overlevering verder, schiep de aarde en zij gaven hem de benaming van den god der winden. Hij bevorderde de verbetering der wereld door boetedoening, zooals geschreven stond. Na de schepping had de mensch zich aan zonde overgegeven, daarom was de wereld zoo dikwijls verwoest geworden. Hij vond de wereld bedorven en verbeterde haar door boete te doen en door voor onze zonden op het Kruis te sterven."

Lord Kingsborough, die een boek heeft geschreven, genaamd „Mexican Antiquities" (Mexikaansche oudheden), geeft ons in deel 6, bladzijde 507, een sprookjesachtig verslag over Quetzalcoatl, waaruit duidelijk blijkt, dat met dezen persoon de Zaligmaker is bedoeld.

„Het is werkelijk verbazingwekkend te ervaren, dat de Mexicanen, welke geheel onbekend schijnen geweest te zijn met de leer der zielsverhuizing, toch schijnen geloofd te hebben in het vleeschworden van den eenigen zoon van hun hoogsten God, Tonacacutle. Want behalve over Quetzalcoatl spreekt de Mexikaansche godenleer over geen enkelen zoon van dezen opper-God. Deze Quetzalcoatl werd geboren uit Chimalman, de maagd van Tula, zonder tusschenkomst van een man, slechts door zijn adem (hiermede wordt waarschijnlijk zijn woord of zijn wil bedoeld, welke tot de maagd Chimalman kwam door tusschenkomst van een hemelschen boodschapper, welke van den oppergod het bevel had gekregen, haar mede te deelen, dat zij een zoon zoude baren). Ook andere argumenten kunnen er aangehaald worden, om te bewijzen dat de oude Mexicanen geloofden, dat Quetzalcoatl zoowel God als mensch was, dat hij vóór zijn vleeschwording al bestond vanaf alle eeuwigheid, dat hij zoowel de wereld als de menschheid had geschapen, dat hij uit den Hemel was nedergedaald om de wereld door boetedoening te verbeteren, dat hij met een volmaakt verstand werd geboren, dat hij een nieuwe wet predikte en dat hij, als Koning van Tula, voor de zonden der menschheid werd gekruisigd, zooals op eenvoudige wijze in de overleveringen van Yucatan (een landstreek in Midden- of Centraal Amerika) wordt verklaard en op Mexikaansche schilderijen op mysterieuze wijze staat geschilderd."

In zijn „Myths of the New World" (fabelen der Nieuwe Wereld) zegt Daniel G. Brinton ons, dat het Kruis, het heilige symbool van de Christenheid, bij de komst der eerste Katholieke zendelingen een voorwerp van vereering was in dit werelddeel:

„Quetzalcoatl of de god der luchten droeg als teeken van zijn ambt een staf, gelijkend op het Kruis van een bisschop; zijn kleed was er mee bezaaid als met bloemen, en de eeredienst, voor hem gehouden, hield veel vereering van dit teeken in zich."

In het boek „Ancient America” (Oud-Amerika) schrijft Baldwin op bladzijde 109 eveneens over het algemeen voorkomen van het Kruis in Amerikaansche ruïnes: „In al de bouwvallen is het Kruis een der meest voorkomende teekenen. Dit bracht de Katholieke zendingen tot de bewering, dat lang voor hun komst de kennis van het Christendom reeds naar dit gedeelte van Amerika was gebracht.”

Zelfs werden voor de komst van het Christendom in latere tijden door de ingeborene Amerikaansche rassen verschillende echt-christelijke gebruiken toegepast. In „the History of America before Columbus” (geschiedenis van Amerika vóór Columbus), bladzijde 467, wordt een verslag gegeven van een doopplechtigheid, zooals deze door de inboorlingen van Mexico werd verricht, waaruit ten duidelijkste blijkt, dat de christelijke en de Mexikaansche doop dezelfde oorsprong hebben. De Roo zegt: „De doop was in het Mexikaansche rijk een godsdienstige ceremonie, welke in Yucatan „Zihil” werd genoemd, hetwelk beteekent „opnieuw geboren worden”. De volkeren der Nahua (Indiaansche stammen) verklaarden zonder meer, dat deze doop „de ziel reinigde van alle zonden.”

Een verslag wordt gegeven door Prescott in zijn „Conquest of Mexico” (Verovering van Mexico), waarin melding wordt gemaakt van het Heilig Avondmaal, zooals dit door de priesters der Azteken werd bediend, waaruit blijkt, dat de Azteken deze plechtigheid uit echt-christelijke instellingen hadden ontvangen.

„Er werd opgemerkt, dat de priesters der Azteken een meelkoek bereidden, vermengd met bloed, welken zij wijdden en aan het volk uitdeelden, die, als zij ervan aten teekenen van ootmoed en droefheid toonden, daar deze koek, zooals zij verklaarden, het vleesch der Godheid was.”

Het is zeer wel mogelijk, dat de meest treffende gelijkenis tusschen het Christendom en den godsdienst der oorspronkelijke Mexicanen gevonden wordt in de Mexikaansche hoofdwet, aangehaald door Prescott in zijn werk „Conquest of Mexico (Verovering van Mexico), deel I, bladzijde 67: „Hij, die een vrouw met al te groote nieuwsgierigheid aanziet, pleegt overspel met de oogen.” Deze regel is ontegenzeggelijk een verminkte weergave van de woorden van Christus in de Bergrede: „Hij, die een vrouw aanziet om haar te begeeren, heeft reeds overspel in zijn hart gepleegd.”

Al deze beteekenisvolle aanhalingen over Quetzalcoatl gelijken zoo duidelijk op de geschiedenis van de bediening van Jezus Christus, zooals deze is weergegeven in het Nieuwe Testament, dat men niet aan de gevolgtrekking kan ontkomen, dat Quetzalcoatl werkelijk dezelfde persoon is als Jezus van Nazareth. Men kan niet aannemen, dat Quetzalcoatl slechts een legendarische figuur is, terwijl er aan dezen naam de veelvuldige en wonderlijke gebeurtenissen uit het leven en de zending van onzen Zaligmaker zijn ver-

bonden. Quetzalcoatl was Christus. Gezien de overleveringen van de persoonlijke verschijning van den Zaligmaker op het Amerikaansche vasteland; gezien de werkelijke voortzetting van zijn Evangelie-verordeningen onder de Amerikaansche rassen; gezien ten slotte het feit, dat er door de eeuwen heen eenige zeer opmerkelijke leerstellingen van Jezus tot op dezen tijd in Amerika zijn staande gebleven, bezitten we eenige zeer positieve gegevens waarmede, het verslag uit het Boek van Mormon over de verschijning van den verreezen Heiland onder de voorvaderen der Amerikaansche Indianen kan worden vergeleken. Men kan inderdaad het vierde Boek Nephi een „vijfde Evangelie” noemen. Inderdaad is het de meest gezaghebbende en ware geschiedenis van Jezus, welke beden in de wereld bestaat.

De verklaring van den Meester, dat Hij nog „andere schapen” had, welke „zijn stem” zouden hooren, is een voorspelling van een goddelijk plan van oneindig groot gewicht. Dit goddelijk besluit werd werkelijk ten uitvoer gebracht door de daadwerkelijke komst van den Heiland onder de voorvaderen der Amerikaansche Indianen. Het oudheidkundige bewijs van deze zeer bijzondere gebeurtenis in het leven van onzen Zaligmaker is zoo zeker en duidelijk, dat het ons dwingt in de goddelijkheid en de verheven zending van Jezus Christus als Zaligmaker te gelooven.

De stoute, oorspronkelijke gedachte, dat onze Heer Zich in Zijn verheerlijkt onsterfelijk lichaam aan de oorspronkelijke bewoners van Amerika vertoonde, werd in onze tijden het eerst met beslistheid geuit in het Boek van Mormon. Deze hoopgevende en emotievolle gedachte werd in dit heilige boek neergelegd door een jongen boer, Joseph Smith. Vanwaar had deze dit denkbeeld? Niet van de lippen van eenig sterfelijk wezen. In zijn tijd was er niemand die hem dit kon verteld hebben. Ook kon hij zijn gegevens in geen enkel bestaand boek vinden. Men kan niet aan de gevolgtrekking ontkomen, dat de geheele geschiedenis van de persoonlijke bediening van Christus op het Amerikaansche vasteland, zooals dit in het Boek van Mormon beschreven staat, van goddelijken oorsprong moet zijn.

WACHT U VOOR KRITIEKVOGELS!

Wacht U voor de vliegende zwarte vogels in de gemeente, welke vaak, onbewust van hun zwarte vederpak, van huis tot huis gaan met kritiek, met datgene wat zij gehoord hebben, met de nieuwtjes, welke zij weer van anderen hebben ontvangen.

Zonder dat dit hun bedoeling is, zouden zij in ons den vrede des geloofs, het geluk van onze getuigenis, de liefde tot onze medestrijders verwoesten. Het zijn werktuigen des Boozen.

Wacht U er ook voor, zelf zulk een vogel te zijn.

V.

Groep van Zendingspresidenten en hun vrouwen te Bazel, Juni 1930. (Zie bladzijde 337).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: FRANK I. KOOYMAN - ASSISTENT: PIETER VLAM

GROEP VAN ZENDINGSPRESIDENTEN.

(Bij onze foto).

Het doet ons genoegen onzen lezers hierbij te kunnen aanbieden een groepfoto van de Conferentie der Zendingspresidenten in Europa, j.l. Juni te Bazel, Zwitserland, gehouden. Het mocht niet in onze Eeuwjaarseditie ontbreken, zoo dachten wij.

Eerste rij, van links naar rechts: Hyrum D. Jensen en Margaret Jensen, Noorsche Zending; A. William Lund en Josephine B. Lund, Britsche Zending; Eliza W. Tadge en Fred Tadge, Zwitsersch-Duitsche Zending; Leah D. Widtsoe en Dr John A. Widtsoe, Europeesche Zending; Beth C. Woolf en Golden L. Woolf, Fransche Zending.

Tweede rij: Arthur Gaeth, Tsjecho-Slovaaksche Zending; Frank I. Kooyman, Nederlandsche Zending; Gideon N. Hulterstrom, Zweedsche Zending; Elisabeth J. Kooyman, Nederlandsche Zending; Hazel B. Kimball, Duitsch-Oostenrijksche Zending; Holger M. Larsen, Deensche Zending; Edward P. Kimball, Duitsch-Oostenrijksche Zending.

Zuster Hulterstrom en Zuster Larsen waren niet aanwezig. Eerstgenoemde was wegens ziekte in Stockholm gebleven, laatstgenoemde vertoefde toentertijd nog in Amerika en is pas dezer dagen te Kopenhagen aangekomen. President Gaeth is nog ongehuwd.

ALS EEN IJSBERG...

(November-les voor de broeders-huisbezoekers.)

Wanneer in de poolstreken een gletscher (een ontzaglijke ijsstroom, die langzaam berg-af zakt naar zee) zich in het water gestort heeft en na verloop van tijd de oceaan er een stuk afbreekt, dan is het brokstuk een ijsberg. Doorgaans is het een enorme ijsmassa, die met ontzettend gekraak losraakt, in zee plonst en daar danst en steigert als een verschrikt beest. Eindelijk echter komt de berg tot rust en begint na een poos zijn langen, langen tocht naar het Zuiden, glanzend in den zonneschijn als de blanke zeilen van een reuzenvaartuig. Het eind der reis ligt in de zuidelijke zeeën, waar de ijskolossus langzamerhand wegsmelt in de warmere waten.

Langzaam maar zeker gaat hij verder. Daar komt een stroom, een van die snelle oceaan-stroomingen, die zich naar het Noorden spoeden. Zal die het ijsgevaarte terugsturen, weer naar de

Poolzee? Geen sprake van! Onverstoord zeilt het verder, tegen stroom en wind in. Een prachtig gezicht!

Vraagt u, hoe dat kan? Vaak is zoo'n ijsberg grooter dan het grootste kerkgebouw. Maar het grootste gedeelte, verreweg het grootste gedeelte is niet te zien. Dat is onder water. Zevenmaal zooveel als er boven water is. En daarin ligt de verklaring, hoe hij tegen stroom en wind kan ingaan. Diep in den oceaen loopen stroomingen, welke niet zoo veranderlijk zijn als die aan de oppervlakte. Wind en getij hebben er geen invloed op. De diepzee-stroomingen gaan immer door en maken den ijsberg onafhankelijk van stroomgeweld of golfgeklots.

In dat ééne opzicht is het goed een ijsberg gelijk te wezen. Het is moeilijk voor een mensch tegen den stroom in te gaan, zooals het ook moeilijk is een boot tegen het getij op te roeien. Menigeen zondigt omdat hij niet Neen! kan zeggen, omdat hij met de stroomingen aan de oppervlakte meegaat.

Ons godsdienstig leven moet geen oppervlakkig leven zijn, maar moet wortelen diep in onze innerziel, diep in het binnenste van ons hart, diep in het goddelijke in ons, diep in God. Als Jozef van ouds deinst de wandelaar op Gods wegen van de zonde terug, uitroepend: „Hoe zou ik zoo'n groot kwaad doen, en zondigen tegen God!” Hij is als een ijsberg: hij heeft grooten „diepgang” en zeilt recht door zee.

K.

GELEGENHEID.

Naar het Engelsch van Edward Rowland Sill.

Dit zag ik of ik droomde 't in een droom:
 Een stofwolk spreidde zich langs 't veld,
 En onder deze wolk, of wel er in,
 Woedde een heet gevecht; manschappen schreeuwden, zwaarden
 Kletterden op zwaarde' en schilden. Een prinsenvaan
 Aarzelde en viel terug, door vijanden omringd.
 Een lafaard toefde op 't randje van het veld,
 En dacht: „Had ik een zwaard van scherper staal...
 Dat blauwe lemmer dat de vorstenzoon hanteert... maar dit
 Bot ding...!” Hij brak 't en smiet het verre van zich,
 En bukkend sloop hij heen, van 't slagveld af.
 Toen kwam de vorstenzoon, gewond en pijnlijk
 En wapenloos, en zag 't gebroken zwaard,
 't Gevest diep in het droog, vertreden zand,
 En hij schoot toe en greep het, en met wapenkreet,
 Opnieuw geuit, hieuw hij zijn vijand neer
 En redde een strijddoel groot, dien heldendag.

K.

GRONINGER DISTRICTS-CONFERENTIE.

Zaterdag 27 September, van 10 v.m. tot 4 uur n.m. had in het kerkelijk gebouw, Doelestraat, te Groningen een interessante zendingen-bijeenkomst plaats. Aanvankelijk waren er slechts 8 aanwezig, maar later krom het aantal tot 18. Getuigenissen en besprekingen, van geestdrift doortrokken, kenmerkten dit samenzijn.

Des avonds om 8 uur vergaderden de plaatselijke ambtenaren en ambtenaressen, in welke bijeenkomst ook de zendingen aanwezig waren.

Zondagmorgen. Aanvang 10 uur. Openingslied: Dank zij God voor 't Lichtherstel! Gebed, Ouderling Pouwel van Komen, eerste raadgever in het gemeente-presidentschap. Tweede lied: Zie den heil'gen Engel vliegen.

De districtspresident Cornelius J. Dee sprak een woord tot inleiding, waarna achtereenvolgens de volgende zendingen het woord voerden: Marvin H. Ricks (gemeente-president te Alkmaar), Hoyt W. Brewster (Amsterdam), Kenneth R. Judd (gemeente-leider te Leiden), en Albert J. Aardema (Schiedam), gevolgd door Zuster Tine Hartman-Spaans, assistente Bijenhoudster, Zuster Elisabeth J. Kooyman, Presidente der vrouwen- en meisjes-groepen, en Zendingspresident Frank I. Kooyman. Als tusschenzang werd „Kom, o Gij Vredevorst” gezongen en na het slotlied uitte Ouderling Bert H. Opheikens het dankgebed.

Zondagnamiddag. Met „Komt, heil'gen, komt!” ving de middagdienst aan. Gebed, Ouderling D. H. Christensen. Tweede lied: „Gij Geest des Hemels.” Nu had de bediening van het Heilige Avondmaal plaats, gevolgd door het inzegenen eener kleine.

Achtereenvolgens spraken nu Ouderlingen Andrew P. Roghaar (Den Haag), Thomas F. Coppin (gemeentepresident te Haarlem), John Westra, Zendingsecretaris, Morris Cundick (Den Haag), D. H. Christensen (Amsterdam), C. A. Lofthouse (Amsterdam) en Max R. Warner (Groningen). Laatstgenoemde sprak in de Engelsche taal, waarbij Ouderling Opheikens als tolk optrad. Dankzegging, Ouderling Tiddens Drenth.

Avondvergadering. Lied: „Daar ruischt langs de wolken.” Gebed: gemeente-president Klaas Woltjer. Tweede lied: „O, Zeg wat is Waarheid?” Sprekers, Ouderlingen Henry Hart, aftredend Districtspresident, Amsterdam; Bert H. Opheikens, Overziener van het O. O. V. en Zondagsschoolwerk, Nanno Venema (Groningen), Archie L. Richardson, opvolger in het Amsterdamsche Districtpresidentschap, Cornelius J. Dee, Districtspresident, Groningen en President Kooyman.

Krachtige gloedvolle getuigenissen gaven deze jonge mannen,

zielswoorden, als één samensmeltende met de rijpere ervaringen van de Zusters en van den laatsten spreker. Dit was een 100% spreek-conferentie: al de aanwezige zendelingen voerden het woord.

Een bazaar van de Zustershulpvereniging, Maandagavond gehouden, besloot dit kerkelijke feest.

NIEUWE RIJMPREEKJES.

1. *De Wereld in rep en roer.*

„De wereld is in rep en roer: des morgens komt de mellekboer...”, zoo zong men lang geleden. Och, och, als door dat voorgeslacht eens een visite werd gebracht in 't rep en roer van heden!

Ze keken wis zich de oogen uit, die menschen die weleer per schuit, per *t r e k s c h u i t* reizen gingen of — op het land — per diligence! 't Verkeersgewirrewar van thans, hoe zou dát hen doen zingen?!

En òns verkeer, dat zoo geducht te land, ter zee en in de lucht, alom, zich mocht ontplooiën, zal 't voortgaan, zooals 't voortging reeds, zal het met rassche schreden steeds verbeetren en vermooiën?

Waarschijnlijk wel! Geen mensch voorziet al wat er op verkeersgebied zal worden uitgevonden. Voordat er vijftig jaar vervliên, zal men zeer zeker dingen zien, die wij nooit droomen konden.

Daarnaast staat dan waarschijnlijk weer ons huidig rep-en-roerverkeer als *t r e k s c h u i t*-tijd naast d'onzen! In plaats van vliegtuig nu en dan, hoort men wellicht niets anders dan luchtvaartmotoren gongen.

Of — iets dat niemand thans voorziet! Maar wat men op verkeersgebied uitvond of uit mag vinden, het *w a r e n ' t e d e l s t e v e r k e e r v a n m e n s c h m e t m e n s c h* blijft immermeer het grootste probleem, m'n vrienden!

Sinds ongetelde eeuwgroepen snelt een onafzienbaar sterrenveld door 't Alruim dat geen grens heeft. Op werelden, in gloor gedost, zijn reisproblemen opgelost, veel grooter dan de mensch heeft!

Maar wat zegt Hij die 't Al gebiedt? Dat albestuur, neen, dat is niet des Hoogsten hoogste streven: Zijn glorietaak, Zijn werk en wensch: 't onsterflijk-worden van den mensch, diens eeuwig heerlijk leven!

Dat is ook ònze grootste taak! Al loopt het nog zoo dikwijls spaak in 't rep en roer op aarde: karakterbouw, gemeenschapszin, ontwik'ling, groei in menschenmin heeft de allergrootste waarde.

Reympreecker.

ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg van blz. 291.)

Les 2.

Hoe staat het met de dooden? — De vraag komt natuurlijkerwijs op: als alle menschen de beginselen van het evangelie aan moeten nemen en gedoopt worden tot vergeving van hunne zonden om het Godsrijk in te gaan, hoe staat het dan met de dooden, die gestorven zijn zonder zondenvergeving of zonder Christus „aangedaan” (Galaten 3 : 27) te hebben terwijl zij nog in het vleesch woonden? Ze kunnen nu niet in water gedoopt worden en handoplegging ontvangen voor de gave des Heiligen Geestes, want die dingen hooren noodzakelijkerwijs thuis in onze aardsche omgeving. Daarom zouden ze in de onmogelijkheid verkeerren thans gedoopt te worden, ook zelfs na de opstanding, want dan zouden ze immers niet langer sterfelijk zijn, maar onderworpen aan de wetten en voorschriften van het toekomstig leven. Die verordeningen moeten in dit leven verricht worden of — als het voor de afgestorvenen is — bij plaatsvervanging door iemand die nog op aarde vertoeft: de levenden optredend als plaatsvervangers van de afgestorvenen. Opnieuw hooren wij hiertegen bezwaar maken: dat dit onmogelijk is, dat de eene mensch niet voor een ander het gelag kan betalen, niet de zonden van een ander verantwoorden; maar dat een iegelijk voor zichzelf moet staan. Dit is waar voor zoover het binnen de grenzen der mogelijkheid blijft. Maar het is meer dan eens voorgevallen, dat de wetsovertreder zichzelf niet kon verlossen. En straf voor zonde is tot verzoening van zonde, en in zulke gevallen is er niets in de Schriften dat verbiedt dat de een voor den ander optreedt als plaatsvervanger, als de omstandigheden het dien ander onmogelijk maken aan de wet te voldoen. Onder oud Israëel had men de zondebok. Op het hoofd van dien bok legde Aäron zijn handen en beled over hem al de ongerechtigheden van de kinderen Israëls en al hunne overtredingen, naar al hunne zonden, die op het hoofd van den bok leggend, en zond hem dan de woestijn in. En die bok droeg al hunne ongerechtigheden in een afgezonderd (onbewoond) land weg (Leviticus 16 : 20-22. Zie ook Leviticus hfdst. 4 en 5). Dat is maar één voorbeeld. Op allerlei wijze zijn plaatsvervangende offers gemaakt en aangenomen. Waarom zou het dan zoo vreemd geacht worden, dat de laterdaagsche heiligen gelooven dat de kinderen het voorrecht hebben als plaatsvervangers op te treden voor hunne afgestorven voorouders, als remplaçanten de verordeningen te verrichten, die in dit leven thuis hooren, ten behoeve van die overledenen?

Het plaatsvervangend werk van Christus. — De zaak is, dat het gansche verlossingsplan op plaatsvervangende verlossing berust: iemand zonder zonde treedt in de plaats van heel het menschdom,

dat onder den vloek ligt. Het is het natuurlijkst en rechtvaardigst dat hij die het kwaad bedrijft ook de straf draagt: verzoening doet voor zijn misdrijf. Daarom eischte de gerechtigheid, toen Adam wetsovertreder werd, dat hij, en niemand anders, voor de zonde boeten moest, en dat wel met zijn leven. Maar Adam, toen hij de wet brak, kwam zelf onder den vloek en kon, onder den vloek zijnde, zelf niet ongedaan maken wat hij gedaan had. Zijn kinderen evenmin, want ook zij waren onder den vloek. Alleen iemand die niet onder den vloek was kon verzoening doen. Bovendien waren wij allen onder den vloek. Daarom was het noodig, dat de Vader Zijn Eeniggeboren Zoon zond, die vrij van zonde was, om verzoening te doen voor onze zonden zoowel als voor Adams overtreding, wat de gerechtigheid eischte. Diensvolgens gaf hij Zich als een zondoffer en nam door Zijn kruisdood zoowel Adams overtreding als onze individueele of persoonlijke zonden op Zich, daardoor ons van den val verlossend en van onze zonden op voorwaarde van bekeering.

Een verduidelijking: Een wandelaar op den weg valt in een put, die zoo diep en donker is dat hij er niet uit klimmen kan. Wat staat hem nu te doen? Geen inspanning zijnerzijds helpt, want in de put bevindt zich geen ontkomingsmiddel. Hij roept om hulp en een vriendelijke ziel, die zijn kreten hoort, haast zich hem hulp te verleenen: een in de put neergelaten ladder stelt hem in staat, weer naar den beganen grond te klimmen. Adam bracht zichzelf en zijn nageslacht precies zoo in de knoei toen hij van de verboden vrucht at. Allen zaten wij in de put, niemand kon er uit klimmen en de anderen bevrijden. De put was verbanning uit de tegenwoordigheid des Heeren en de lichaamsdood. En waar allen onderworpen waren aan den dood, kon niemand het ontkomingsmiddel verschaffen. De Vader, in Zijn oneindige genade, hoorde de kreten zijner kinderen en zond Zijn Eeniggeboren Zoon, die aan dood noch zonde onderworpen was, om het ontkomingsmiddel te verschaffen. Dit deed Hij door Zijn eidelooze verzoening en het eeuwige evangelie. De Heiland lei vrijwillig Zijn leven af en nam het weder op om aan de eischen der gerechtigheid te voldoen. Zijn Vader nam deze offerande aan in plaats van het bloed van al degenen die onder den vloek en dientengevolge hulpeloos waren. De Heiland zeide: „Ik stel mijn leven voor de schapen — Daarom heeft mij de Vader lief, overmits ik mijn leven afleg, opdat ik hetzelfde wederom neme. Niemand neemt hetzelfde van mij, maar ik leg het van mijzelf af; ik heb macht hetzelfde af te leggen, en heb macht hetzelfde wederom op te nemen. Dit gebod heb ik van mijnen Vader ontvangen” (Johannes 10 : 15-18).

De plaatsvervangende verzoening is algemeen. De plaatsvervangende verzoening was voor allen, de levenden en de dooden, want zoo alomvattend als de val was, moet noodzakelijkerwijs ook de

verzoening zijn. Daarom zal er een opstanding der dooden zijn, van de rechtvaardigen en van de onrechtvaardigen (Handelingen 24 : 15). Dat is de algemeene zaligheid. Onze individueele of persoonlijke zaligheid, welke onze plaats bepaalt, onze heerlijkheidsgraad in het Godsrijk, hangt af, behalve van de verzoening van Christus, van ons aanvaarden en naleven van de wetten en verordeningen van het evangelie, door overledenen zoowel als levenden.

Dit leerstuk van zaligheid voor de dooden, bij plaatsvervangng, is niets nieuws. Leest in het Boek van Mozes, 7 : 36-39, hoe de goddeloozen, van de aarde verdelgd door den vloed, in een gevangenis terecht zouden komen in de geestenwereld, waar zij in pijniging zouden wezen totdat de Heiland tot den Vader wederkeren zou. Die gevangenis wordt ook door Jesaja genoemd (Jesaja 24 : 21, 22). Leest ook Jesaja 42 : 7, 61 : 1 en Lukas 4 : 16-21. De Verlosser heeft de dooden bezocht. Leest Johannes 5 : 25 en de vervulling in 1 Petrus 3 : 18-20. Wáárom predikte de Heiland tot die ongehoorzame geesten? Om hen te plagen? Om hunne ellende nog grooter te maken? Volstrekt niet! Hij was een barmhartig Verlosser, die een boodschap van hoop voor die zielen had: „opdat zij leven mochten in den geest” (1 Petrus 4 : 6).

De doop voor de dooden, in de Schriften genoemd (1 Corinthe 15 : 30) is plaatsvervangend werk, werk ten behoeve der overledenen. Leest het artikel „De doop voor de dooden” en ook „De Radbout-legende” in de Ster van 1 Juli 1930 en tevens „Het volle Licht” in de Ster van 15 Augustus 1930.

GEZIN EN GEZONDHEID.

Voedsel voor het groeiende kind. — Les No. 5.

Als het kind met de flesch opgebracht moet worden (wat 'n jammer!) verkrijg dan de beste inlichtingen daaromtrent.

Spenen (aan de borst ontwennen) dient nooit plotseling gedaan te worden. Het kind moet zoetjesaan aan veranderingen gewoon raken — speciaal wat de voeding betreft. Begin met zeven maanden bij een normale baby een theelepel sinaasappelsap te geven een uur voor de voeding van 10 uur v.m.; langzamerhand kan deze hoeveelheid vergroot worden tot op een eetlepel vol. Dan kunnen andere spijsen gegeven worden, wijselijk en volgens de beste instructies, die in elke stad van plaatselijke vereenigingen en inrichtingen te verkrijgen zijn. Het is niet gemakkelijk een kind te leeren eten zooals het behoort, maar de moeder die hieraan haar beste gedachten en zorgen wijdt, zal er in latere jaren ruime voldoening voor oogsten.

Tijdens het spenen dient men het kind de gewoonte van goed te kauwen te leeren. Als de gewoonte van goed te kauwen er vroeg inkomt, zullen de kaakbeenderen goed ontwikkeld worden en de tanden niet licht over elkaar heengroeien.

Voor het kind van één tot twee jaar: De volgende spijzen dienen den grondslag te vormen van de voeding op dezen leeftijd: groenten, speciaal groene groenten, vruchten, volgraanspijzen, eieren, melk, en heel kleine hoeveelheid vleesch — of een been om op te kluiven. Tenzij gij afwisseling aanbrengt, wordt de voeding onevenwichtig.

Kinderen dienen vroeg groenten te leeren eten, zoodat ze later niet verwend zullen zijn en roepen: „dat lust ik niet” en „dat lust ik wel” — groenten als: erwten, jonge spersieboontjes, peentjes of jonge koolraapjes, bloemkool (de lichtst-verteerbare groente), asperge, melige aardappels (liefst met de schil gekookt). Melk, eieren, volgraan (door een zeeffe uitzijgen), eenvoudige toespijsjes als eiervla (geen namaakpoeders) en vruchtensappen met rijst voltooien de lijst voor kleine kinderen.

Als ze ouder worden mag men ze een weinig vleesch en visch geven, maar spek en vette visch dient men te vermijden.

Enkele algemeene regels:

1. Kinderen apen graag na; bespreekt daarom nooit persoonlijke „lust niet's” en „lust wel's” aan tafel. Als de vader zegt dat hij van iets niet houdt, zult ge merken dat het kind vroeg of laat zegt dat hij er evenmin van houdt en er wat op te vitten heeft.

2. Geef de onvolgroeide maag geen groote maaltijden van onverteerbare spijzen, zooals b.v. versch brood, vet vleesch, kalfsvleesch of spek.

3. Overlaad de spijzen niet met suiker. Geef geen suikergoed of versnaperingen tusschen de maaltijden in. Als het kind vroeg ontbeten heeft en honger krijgt om 11 uur v.m., geef het dan vruchten of een glas melk.

4. Geef het kind geen halfgaar of overgaar voedsel; vooral geen halfgaar of overgaar vleesch. Zet het geen nieuw voedsel voor als het kind vermoeid is, prikkelbaar is of geen honger heeft.

Een waarschuwing: Pas op dat uw kind geen „lekkerbek” wordt. Maak geen natuurlijke spijzen zoet: het kind moet vroeg leeren van de natuurlijke smaak der spijzen te houden. Waar eenvoudige toespijsjes gegeven worden, dient men ze zoet te maken met honig of bruine suiker. Witte suiker is een onnatuurlijk voedsel, het verstompt de natuurlijke eetlust. Slechte tanden en broos gebeente vindt men bij snoepers en lekkerbekjes.

Het kind van 2 tot 5 jaar : Dit zijn de jaren waarin het kind zich aan zijn omgeving moet aanpassen. Omdat zijn zenuwgestel in een zeer onvolgroeiden staat is, kunnen heel gerige dingen hem overstuur maken. Het lichaam groeit snel en moet voldoende voeding hebben.

Het schoolgaande en het aan de schooljaren ontgroeierende kind dient met groote aandacht gevoed en verzorgd te worden. Voorzorg is oneindig veel beter dan nazorg. Behoorlijke voeding van het groeiend kind is van het grootste gewicht bij het opbouwen van een sterk, flink zenuwgestel. Een slecht gevoed kind is ondeugend, kregel, prikkelbaar, gauw vermoeid, slaapt slecht, en dreigt zenuwlijder te worden. Misdadige neigingen wortelen niet zelden in de onbehoorlijke voeding der eerste jaren. De volwassene heeft voor zijn zenuwgestel evengoed behoefte aan geschikt voedsel. Minerale zouten en vitaminen spelen een gewichtige rol in het opbouwen en in stand houden der zenuwen.

Laat het middagslaapje niet varen. Rustperiodes zijn van het grootste gewicht voor kinderen, vooral voor kinderen met een werkzaam brein. Ofschoon heel jonge kinderen vroeg naar bed worden gebracht, wordt die goede regel naderhand vaak verslapt, tot nadeel van het kind. Speciaal is dit het geval waar de moeder geen hulp heeft. De moeder beseft niet in den regel dat de vermoeidheid, de extra-vermoeidheid die volgt op het late opblijven, niet goedge maakt wordt door een extra-uur slapen in den morgen. Er is heel veel waarheid in het gezegde dat één uur vóór middernacht gelijkstaat met twee uren na twaalfen. Een kinderbrein is zeer actief en heeft overvloedige rust noodig.

De grondslag van de gezondheid der heele levensreis wordt in deze vroege levensjaren gelegd. Daarom wordt er zooveel nadruk op gelegd.

Vragen.

1. Hoe zou u zorgen voor een kind dat met de flesch gevoed moet worden?
2. Hoe zou u een jonge vrouw aanraden haar kind te spenen?
3. Waarom is het van zooveel gewicht spijzen te hebben met minerale zouten, staal, phosphorus en jodium en andere elementen? Is het even-noodig voor volwassenen? Hoe verkrijgt men ze?
4. Hoe zou u een plantaardige melksoep klaar maken voor een dreumesje?
5. Als er geen jonge moeders in uw zustersvergadering zijn hoe kunt u dan toch een goed gebruik maken van deze les? Heeft u burens of vrienden die kleine kinderen hebben?
6. Waarom zijn slaap en rust van zooveel gewicht voor kinderen?
7. Is het goed dat kinderen „lekkerbekjes” worden? Zoo neen, waarom niet?
8. Wat doet u om gezondheid te behouden of te verkrijgen en terzelfder tijd uit te sparen op uw uitgaven voor voedsel?

DINGEN, WELKE U TEGENHOUDEN.

Wanneer gij ziet, hoe iemand anders vlugger vooruitkomt dan gijzelf, is het onverstandig uw langzaamheid te willen verontschuldigen door te zeggen, dat die andere meer geluk heeft gehad, of beter in de gelegenheid is geweest vooruit te komen, of door te beweren, dat hij een gelukskind is. Zulke armzalige verontschuldigen zullen den lachlust van iedereen opwekken.

Neem deze zaak evenwel ernstig op, onderzoek Uzelf en tracht den waren grond te vinden. Gij zult dan zonder twijfel ontdekken, dat de ander beter voorbereid is geweest, meer de gelegenheden waarnam en niet zooveel aan zijn genoegens dacht als u, maar dat hij integendeel gewillig is geweest om de genoegens welke het heden hem bood, te laten varen in het belang van een betere toekomst. Misschien heeft hij de avonduren gebruikt om zich te ontwikkelen en is des morgens frisch en met nieuwe kracht bezielde aan het werk getogen, elken dag zijn doel iets meer nabij komend. Zeer waarschijnlijk is hij meer nauwgezet en moediger, voert geen nuttelooze gesprekken of loopt doelloos en werkeloos in het rond. Zou het niet wonderbaar zijn, als gij nu het besluit neemt in uwe binnenkamer te gaan voor een streng persoonlijk onderzoek? Wie zou er meer voordeel van hebben dan u, wanneer u bij uzelf fouten vindt, welke verbeterd konden worden en daardoor geheel zouden kunnen verdwijnen?

Het zou waarlijk heerlijk zijn, wanneer al degenen die in hun leven geen succes hebben, door een of andere wonderlijke macht een blik in zichzelf konden slaan om daar de onzichtbare draden te ontdekken, welke den mensch kunnen terughouden als waren zij slavenketenen.

Ketenen van zekere zonderlinge gewoonten, onaangename persoonlijke eigenschappen en eigenaardigheden, toorn, gebrek aan takt, spotzucht, verdachtmakende opmerkingen, die beleedigend zijn en een wonde achterlaten, traagheid, zorgeloosheid, onverschilligheid en duizend andere dingen, welke door een degelijk zelfonderzoek aan het licht zouden komen.

En dan ten slotte nog de angst en het gebrek aan zelfvertrouwen! Vrees, de grootste vijanden des levens, waardoor niet alleen de daadkracht maar ook zelfs de levensvreugde vernietigd kunnen worden! Het is onmogelijk dat iemand die met de vrees vervuld is, dat iemand anders zijn plaats, zijn betrekking zou kunnen krijgen, het beste kan geven, wat in hem is. Het kan ook voor een vrije houding des geestes snuikend zijn, als men zich dingen verbeeldt, welke in werkelijkheid niet bestaan of als men een geheimen argwaan koestert. Gebrek aan zelfvertrouwen, waardoor het gevoel komt, dat men steeds minder is dan anderen, is een voortdurende belemmering voor onze persoonlijke ontwikkeling en voor het welslagen van onzen arbeid. Dit gebrek aan vertrouwen slaat altijd

terneer, het drukt en hindert bij den arbeid en smooit alle geestdrift. Wordt uzelf meester! Wordt één derzulken, die nooit ontmoedigd zijn, die steeds de zonzijde des levens zoeken! Eén derzulken, die steeds aan hun welslagen denken en hiernaar handelen en leven. Wordt één der moedige strijders, die tegenover alle hinderissen hun vastheid van wil, hun daadkracht en hun wilskracht stellen.

(Wegweiser.)

ZONDAGSSCHOOLWERK.

In onze lied'ren en gebeden
 Zij 't Godslam alle eer gegeven:
 Hij heeft voor ons aan 't kruis geleden,
 Hij stierf opdat wij mochten leven.

Opzegttekst voor November 1930.

„En toen zij hunne oogen naar den hemel hielden, terwijl Hij heenvoer, ziet, twee mannen stonden bij hen in witte kleeding;

„Welke zeiden: Gij Galileesche mannen! wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van U opgenomen is in den hemel, zal alzoo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren.”

Toespraakjes van 2½ minuut.

- 2 Nov. „De Macht van het geloof zooals het beschreven is in het leven van David”. (Haal aan 1 Sam. 17 : 45, 46; 23 : 1-4; 30 : 7, 8).
 Zeg op: lied nummer 22, „Bron van Geloof”.
- 9 Nov. „Het Geheim van Salomo's succes” (1 Kon. 4 : 29-34).
 Zeg op: „De Heer is mijn licht”, Lied No. 69.
- 16 Nov. „Paulus voor Felix” (Zondagsschoolles 38 N.T.)
 Zeg op: „Zwart in de blauwe lucht”, (Ster nummer 7, blz. 106, 1928.)
- 23 Nov. „Paulus voor Agrippa” (Zondagsschoolles nummer 30 N.T.)
 Zeg op: „Verlangen naar God”, lied No. 9.
- 30 Nov. „Waarom ga ik naar Zondagsschool?” door een meisje.
 „Wat doet de Zondagsschool voor mij?” door een lid der Evangelie-leerklas.

DUBBELTJESZONDAG.

Andermaal krijgen wij de gelegenheid om bij te dragen tot de Algemeene kas van de Zondagsschool der Zending. Door hieraan gevolg te geven, toonen wij onze liefde voor een ideaal en daardoor worden wij een voorbeeld voor onze kinderen. Wij verzoeken alle leden om op den datum te letten en hun lokaal Zondagsschoolbestuur bij te staan in het ten uitvoer brengen van ons plan, of alle zakjes, die uitgereikt zullen worden op 19 October, terug te doen geven aan leeraars en leeraressen op Zondag 26 October, opdat de lokale besturen het volle bedrag op kunnen sturen naar Rotterdam voor het eind van October.

B. H. O.

'N GOEDE DAAD.

Elken dag één!

'n Goede daad!

'n Goede daad! — Och, die doet het eigen hart zoo goed, die maakt het binnen in zoo warm, zoo licht en zoo zonnig. 'n Goede daad maakt blij en spoort aan, nog meer goede daden te doen.

'n Goede daad..... en..... elken dag één!

Is dat veel? — Ja, dat is veel! De waarde er van is immers eindeloos.

Is dat weinig? Ja, dat is weinig. De moeite, die we er voor moeten doen, is immers niet zoo héél groot.

Neen, men behoeft er niet voor terug te schrikken. 't Is werkelijk zoo heel moeilijk niet. Want die goede daad behoeft nu niet precies zoo heel groot te zijn. Begin gerust met simpel-kleine.

Zooals:

Geen kwaad spreken.

Het ook niet te dulden.

Troosten, wie verdriet heeft.

Geen harde, scherpe woorden over uw lippen laten komen.

Geen neerbuigende, maar een opheffende vriendelijkheid tegen over armen en stumperts.

Behulpzaamheid.

'n Goed woord.

Ziekenbezoek.

'n Zelfoverwinning.

Ja, dit lijken kleinigheden, maar och! ze hebben zoo'n groote waarde voor onszelf en ook voor anderen.

Neem u daarom vast voor: elken dag één!

't Is 'n blijde voldoening aan het einde van iederen dag opnieuw te kunnen zeggen:

„Eén goede daad heb ik tenminste verricht.”

't Hart wordt warm en licht.

Met groote, gouden letters komt het in uw levensboek te staan.

Stel niet uit, maar begin n u.

Moeders, leert het ook aan uw kinderen: elken dag een!

'n Goede daad.

(De Nieuwe Eeuw).

INHOUD.

<p>Daar moet het heen 329</p> <p>Abonnementsgelden 330</p> <p>Priesterschapsvergadering ... 330</p> <p>Het Vijfde Evangelie 331</p> <p>Wacht u voor Kritiekvogels! 335</p> <p>Groep van Zendingspresidenten (foto) 336</p> <p>Groep van Zendingspresidenten (Bij onze foto) 337</p>		<p>Als een Ijsberg 337</p> <p>Gelegenheid (gedicht) 338</p> <p>Groninger Districts-conferentie 339</p> <p>Nieuwe Rijmpreekjes 340</p> <p>Zaligheid voor de Dooden ... 341</p> <p>Gezin en Gezondheid 343</p> <p>Dingen welke U tegenhouden 346</p> <p>Zondagsschoolwerk 347</p> <p>'n Goede Daad 348</p>
---	--	--